

Paras Syysloma ikinä

Merina Halkola

Paras syysloma ikinä

© 2021 Merina Halkola

Kannen kuva: Merina Halkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-805-019-3

1 luku

Takaisin Inariin

Vanamo katseli ihaillen auton ikkunasta ruskaan peittyviä puita ja kuinka viljelypellot peittyivät kultaisena hohtavasta viljasta. Välillä ohi vilahteli isompia ja pienempiä risteyksiä. Mutta syksyn ruska ei Vanamoa kiinnostanut alkuunkaan niin paljoa kuin se, että hän saisi taas tavata Paulin. Hän oli niin onnellinen, että tästä oli nyt tullut kesällä hänen poikaystävänsä. Pauli välitti juuri hänestä, ei Rosandasta, ei Ilonasta, vain hänestä.

Vanamoa hymyilytti, kun hän vain ajattelikin Paulia ja kuinka mukavaa tämän kanssa oli olla. Hän oli myös onnellinen, ettei seurustelua tarvinnut enää salata keneltäkään, sillä myös kotonakin kaikki tiesivät. Vanamo alkoi taas vaihteeksi huvittamaan muisto siitä sotkusta, kuinka kaikki saivat siitä tietää. Hän kyllä tiesi, ettei se silloin huvittanut yhtään, enimmäkseen vain ärsytti, mutta kun sitä tilannetta ajatteli näin jälkeenpäin, alkoi häntä väkisinkin naurattamaan.

Vanamo muisti hyvin sen, kuinka hän oli muutama päivä kesälomareissun jälkeen istunut normaalisti huoneessaan lukemassa uutta kirjaa, kunnes yllättäen hänen huoneen oveen oli koputettu napakasti ja äiti oli asettellut sisään jotenkin hätäisenä. Sitten tämä kysyi suoraan ja yllättäen: ”Vanamo. Onko se totta, että olet alkanut seurustelemaan?” Miten se asia nyt hänelle kuuluikaan?

Vanamo ajatteli hymyillen hiukan.

Äiti oli sanonut sen niin kovalla äänellä, että Vee-
tikin oli ilmestynyt huoneen ovelle hyvin hämmästynyt
ilme kasvoillaan. Eikä tämä tietenkään voinut olla kysele-
mättä kaikesta mahdollisesta.

Vanamo muisti, kuinka hänen ajatuksensa olivat
olleet niin täydesti Paulissa, ettei hän ollut ehtinyt vielä
kertoa asiasta vanhemmilleen, kunnes äiti oli sen sitten
jostain saanut tietää. Ja se jostain oli tietysti Rosandan äi-
diltä. Juuri niin. Hän epäili vieläkin, että Rosanda oli ker-
tonut Vanamon ja Paulin suhteesta äidilleen ja tämä oli
tietysti varmistanut Vanamon äidiltä asian.

Vanamo muisti hyvin, kuinka ärtynyt hän oli ol-
lut sekä Rosandalle, että tämän äidille sekä myös omalle
äidilleen, kun nämä olivat tunkeutuneet hänen yksityis-
elämään. Hän muisti myös erittäin hyvin sen sekaisen ti-
lanteen, jolloin isä oli sattumoisin tullut niihin aikoihin
kaupasta ja saanut siinä samalla kuulla kaikesta perusteel-
lisesti.

Vanamo ei ollut ihan käsittänyt, miksi äiti oli ol-
lut niin hermona kuulemastaan, että tämä alkoi heti pau-
haamaan joistain ihmeen ehkäisy pillereistä. Tämä oli käs-
kenyt isää kääntymään ympäri ja tuomaan niitä heti Va-
namolle apteekista, kunnes isä oli kuitenkin tullut väliin
ja rauhoittanut äidin ja sanonut, ettei niitä saanut noin
vain hankittua, vaan ne piti yleensä hankkia lääkärin
kautta. Ja Vanamokin oli hiukan närkästyneenä vakuutta-
nut, etteivät hän ja Pauli mihinkään sellaiseen ryhtyneet.
Ei ainakaan pitkään aikaan. Äiti oli siitä sitten rauhoitu-
nut ja pyytänyt anteeksi kiihtymystään, sillä tälle oli kuu-
lemma tullut mieleen jotain omasta nuoruudestaan.

Vanamo ei muistanut koskaan kuulleensa äidin nuoruudesta, mutta tämän reaktiosta päätellen se olisi varmasti ollut aika vauhdikas. Lopuksi äiti oli vielä onnitellut Vanamoa ja hymyillyt samoin kuin isäkin. Ainoastaan vain Veeti oli ollut hyvin kiihtynyt monta viikkoa tappeluksen jälkeen. Tämä oli mainostanut asiaa kaikille tui-
tuille, mutta tämän harmiksi vain hänen ystävänsä olivat nauraneet. Kaikki muut olivat vain olleet ensin yllättyneitä ja sitten onnellisia Vanamon puolesta, mikä oli puolestaan ärsyttänyt Veetiä suunnattomasti.

Ehkä pikkuveli ei ole tullut tuossa iässä vielä hoksanneeksi, ettei seurustelussa ollut mitään nauramisen aihetta. Mutta Vanamo oli kyllä varma siitä, että sitten kun tälle tulee ikää lisää, alkaa tämä ajattelemaan näitä asioita eri tavalla kuin nyt. Mutta sitä aikaa piti vielä odottaa muutama vuosi.

Hymyillen Vanamo käänsi katseensa ikkunasta vieressään istuviin Rosandaan ja Ilonaan, jotka molemmat naputtelivat omia kännyköitään. Hän muisti kuinka hän oli odottanut tätä matkaa jo monta viikkoa. Nimittäin Rosandan vanhemmat olivat jälleen päättäneet matkustaa Inariin mökille syyslomaksi. Vanamo muisti sen kuinka Rosanda oli sanonut äitinsä todenneen, että mökkiä piti käyttää kaikkina vuodenaikoina. Ei sitä muuten tiedä, mikä niistä sopisi parhaiten mökkeilyyn.

Vanamo vilkaisi taakseen, jossa Veeti ja Risto tuijottivat myös kumpikin kännyköitään ja oletettavasti pelasivat jotain päätellen samanlaisista räjähdys- ja ampu-
maäänistä, joita Vanamo oli saanut kuunnella koko päivän huoneessaan. Ääniä oli alkanut kuulua siinä vaiheessa, kun Veeti oli saanut syntymäpäivälahjaksi oman pie-

nen television, jolla niitä kyseisiä pelejä voisi pelata.

Hän tiesi, etteivät heidän vanhemmat oikein pitäneet siitä, että Veeti valloitti olohuoneen television suurimmaksi osaksi päivästä pelien pelaamiseen, kunnes he olivat viimein Veetin suuresta toiveesta hankkineet tämän huoneeseen oman pienen television. Sitä Vanamo ei tiennyt, että olivatko heidän vanhemmat ajatelleet asiaa kyllin järkevästi, sillä hänen mielestään Veetille olisi voinut paremmin asettaa peliaikaa vaikka kaksi tai kolme tuntia päivässä.

Vanamo tiesi, ettei hän ollut koskaan toivonut omaa televisiota, sillä silloin harvoin kun hän sitä katsoi, pystyi sitä katsomaan myös olohuoneessakin. Mutta tämän syysloman aikana hänen ei tarvitsisi kuunnella Veetin peleistä lähteviä ääniä, sillä Veeti ei tietenkään ottanut televisiotaan mukaan eikä Rosandan perheen mökillä ollut sellaista.

Vaikka hän oli melkein tottunut siihen, että kaikki muut näpersivät nykyään melkein koko ajan vain kännyköitään ja hän itse oli poikkeus, tuntui se silti aina hiukan kurjalta, kun kukaan ei enää jutellut keskenään vaan aina jossain mediassa läheteltiin viestejä. Hän itse viihtyi yleensä ilman kännykkää. Yleensä kännykällä hän hoiti vain asioita, kuten haki tietoa netistä ja viestitteli aina välillä ystäviensä kanssa, silloin kun he eivät olleet yhdessä. Siinä olivat asiat, joita hän kännykällä teki.

Mutta onneksi Rosanda osasi myös tehdä muuta-kin kuin olla kännykällä ja samoin myös Ilonakin silloin tällöin. Hän oli onnellinen siitä, että nyt hänellä oli vihdoin ystäviä. Rosandahan oli aina ollut hänen ystävänsä ja myös serkkukin ja Ilona taas aluksi yritti tahallaan saa-

da Vanamon mustasukkaiseksi viekoittelemalla Paulia, mutta totesi sen kuitenkin aivan turhaksi ja pyysi lopulta anteeksi. Siitä asti tämäkin oli ollut Vanamon ystävä.

Ja Pauli oli jo joululomasta alkaen ollut hänen ystävänsä ja nyt kesälomasta lähtien hänen poikaystävänsä. Vanamo ei voinut sille mitään, että hymy pakottautui hänen kasvoilleen, kun hän vain muistikin Paulin hymyilevät kasvot. Ja tämän hän voisi taas tavata, kun he pääsivät takaisin mökille.

Olihan hänellä myös ystäviä Ahvenanmaalta. Amanda ja Sara olivat molemmat mukavia, vaikkakin nuorempia kuin hän. Mutta ei iällä ollut mitään merkitystä ystävydessä. Hän muisti hyvin sen mukavan juhannusillan Ahvenanmaalla yhdessä heidän kanssaan. Hänestä oli huvittavaa nähdä, kuinka Rosanda oli juossut saunan ympäri uikkareilla ja kuinka Pauli oli ottanut tästä mielettömästi kuvia.

Vanamosta oli mukavaa, että vihdoin hänen elämänsä tuntui mukavalta ja mikä parasta, kun hänen ja Paulin välillä ei ollut mitään epäselvää. Ei mitään, mitä pitäisi puhua, sillä he olivat sopineet jo kesälomalla, että jos jompikumpi ei jossain vaiheessa haluaisi enää seurustella, niin kumpikaan ei voinut pakottaa. Piti vain suostua siihen. Mutta ystävinä he kuitenkin aina jatkaisivat kaikesta huolimatta.

Mutta yllättäen Vanamo muisti yhden asian, joka olisi ollut hyvä puhua selväksi. Nimittäin he eivät olleet sopineet pelisäännöistä. Eli mitä sai tehdä ja mikä oli liian aikaista. Mutta kai niistä pääsisi sopimaan nyt syyslomalla. Vanamo oli aivan varma, että Pauli suostuisi siihen. Tai olihan tämän pakko, jos tämä kerran halusi seu-

rustella.

”Hei iskä! Onko vielä pitkä matka!” Riston ääni kuului takapenkiltä. Vanamo vilkaisi taakseen, jossa Risto laski kännykkänsä alas ja korjasi sinisankaisten silmälasiansa asentoa. ”Ei ole enää pitkä matka. Ollaan jo Inarin keskustassa.” Rosandan isä vastasi ratin takaa. Vanamo vilkaisi ikkunasta ulos todetakseen saman. Ja toden totta, pellot olivat vaihtuneet mataliin rakennuksiin ja pian kylän tuttu K-market vilahti heidän ohitse.

Nyt Rosanda ja Ilonakin nostivat katseensa kännykästään. ”Ai tällaisessa paikassa Pauli joutuu elämään.” Ilona totesi vilkuillen ympärillään avautuvaa maaseutua. ”Niin. Ei se oo Paulin idea tulla tänne, vaan...” Rosanda huomautti, mutta jätti kuitenkin kesken ja vilkaisi Vanamoa hiukan nolona. ”Vaan kenen?” Ilona kysyi. ”Ihan vaan sen vanhempien.” Rosanda vastasi nopeasti ja Ilona kohautti olkapäitään ja kaivoi kännykän uudestaan takkinsa taskusta.

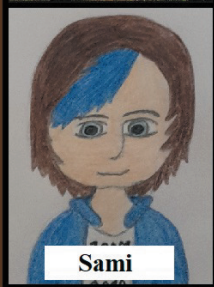
”Sori mä melkein paljastin jotain.” Rosanda kuiskasi Vanamolle. ”Ei se mitään, kun et paljastanut. Mutta älä sä Paulin huolilla mieltäsi vaivaa. Kun en minäkään sitä tee. Sillä ne ovat osittain ollutta ja mennyttä.” Vanamo kuiskasi vilauttaen samalla pienen hymyn serkulleen. Rosanda nyökkäsi ja käänsi sitten katseensa etuikkunasta näkyvään tiehen.

Vanamo alkoi nyt ihan tosissaan miettimään Paulin huolia perhettään kohtaan ja muutenkin pahoja muis-toja koulukiusaamisesta. Hän ei olisi uskonut, että Rosanda miettisi sitä näinkin paljon. Toivottavasti se ei olisi sentään jäänyt vaivaamaan häntä. Se ei todellakaan ollut Vanamon tarkoitus. Mutta tuskin, ehkä se asia sattui vain

4

Petra

Sami

Syysloma on vihdoinkin alkanut ja kesä on jäänyt taakse. Vanamo on hyvin onnellinen siitä, että hänestä ja Paulista on lähes kuluneen vuoden aikana tulleet entistäkin läheisempiä. Nyt hän matkustaa Ilonan, Rosandan ja tämän perheen kanssa takaisin Inariin mökille, josta kaikki oli saanut alkunsa.

Mutta kaikki ei sujukaan ihan niin kuin Vanamo oli suunnitellut, sillä jo heti ensimmäisillä saariretkillä kuvioihin astuu Paulin tuttavuus Petra. Monta kysymystä herää Vanamon mieleen. Kuka Petra on? Kauanko he ovat tunteneet? Ja välittääkö Pauli sittenkään tosissaan Vanamosta?

Pian he kuulevat Petralta eräästä hyvin erikoisesta miehestä, joka asuu keskellä metsää, ei näyttäydy kovin usein kylällä ja kaiken lisäksi säikyttelee ja uhkailee lapsia ja muita ihmisiä. Aluksi koko tarina kuulostaa Vanamon mielestä täysin keksityltä, mutta pian heille selviää pitävätkö Petran sanat paikkaansa.